

„Danstere.“ NYHEDS- OG OPRYGGELSES- BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska. Pris pr. Aargang: De Forenede Stater \$1.50. Udlandet \$2.00.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres: DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Alle Midrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør: A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danstere's“ Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som avetterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det avetterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Past. C. W. Olsen, Hartland, Wis., har været tilfjeldet Skaldsbrev fra Menigheden i Albert Lea, Minn., men ser sig ikke i Stand til at tage imod Skaldet.

Past. J. J. Kildig har bejntent sig til at tage imod det Skald, Salmens danske, evang.-luth. Menighed, Brooklyn, N. Y. har udvædt til ham. Den 15. Sept. er hans Tid ude i Trinitatis Menighed ved Kenmare, N. Dak., og den 1. Okt. agter han at overtage Betjeningen af Menigheden i Brooklyn.

Kirkelige Forhold paa Filippinerne. Past. Nicholas Zamora, Præst i den evangeliske Metodistkirke i Filippinerne, skriver til „The Christian Herald“, at Kirken nu har 32 Pastorer, 400 „Predicadores“ og 10,000 Medlemmer. — alt dette siden 1909. Det foreslaas at opføre en Centralkirke i Manila til et Kostende af \$50,000.

En 16 Aar gammel Regent, J. Leheran, Berlin, kronedes den 21. Juli Sultan Ahmed Mirza, der er 16 Aar gammel, til Shah af Persien i Overværelse af de siddanlige Dignitariar og fremmede Diplomater. Han løstes til Balasch i en Glasboog, trukket af 8 hvide Heste, gennem fint dekorerede og belagte Gader. Præsidenten deltog i kroningen, og Kronen var saa haar, at den unge Shah var nødt til at holde den i Stilling under den korte Ceremoni, hvorefter han atter tog sin almindelige Hovedbeklædning paa. Persien er et konstitutionelt Monarki.

En amment Jurist som Evangelist. Pulgim-Rose Moberne i San Diego, Calif., begyndtes den 3. Maj og fortsattes i 5 Uger. Evangelist C. J. Pulgim assisteredes af Prof. George R. Rose og hans Kvindue. 35 Menigheder, repræsenterende 11 Befordere, forenedes, og et Tabernakel, der havde Sidspladser til 5000 Mennesker, opførtes ved frivilligt Arbejde. Dr. Pulgim er en omvendt doktor og forelæser. Prof. Rose ledte et Sangkor af 600 Stemmer. Hundreder, siges der, modtog Kristus som deres Frelser. — Der holdtes Middags-„Munches“ for Forretningsmænd, hvor Evangelister, Præster, Vornere og andre talte til dem. Der foretoges Indsamlinger til trængende, der holdtes daglig Bødemøder i Sufene.

Zoungen Agudsdyrkelse i Kina. New York Post af 28. Juli meddelte, at i Sjæle og Bred, som var modtaget i Spændende Dags Adventisternes Sovekvarter fra Edith A. C. Porter, Lederen for den asiatiske Afdeling af denne Kirke, var Landsbyen Chinkiang nylig Skueplads for et voldsomt Forsøg paa at bringe omvendte Indsættelse til at tilbede Afguder. En Del af Brevet anføres og lyder saaledes: „Der er omkring 20 Medlemmer af Baptistskirken paa dette Sted, og de ignorerede Embedsmændenes Opfordring til at høre Afguder og deres Forfædre. Som en Sjæle af deres Forsømmelse anbragtes der Afguder i deres „hørs“, og der opbygges Malater paa deres Bøge. Da de skrifte vedholdende nægtede at tilbede efter den

gamle Skik, behandledes de raat. Alle kristne Raad droges ud, bandtes med Red og ledtes gennem Gaderne. Nogle af dem faldt og faldtes og langt Stykke Vej, saa de led Beskadigelse. En indvædt Præst og 6 Prædikanter fra en Bibelskole i Nærheden, som søgte at hjælpe de Indsættede, var Genstand for lignende Behandling.

Jra Marsmodet i Bruish.

Sanatoriet Ebenezer ved Bruish, Colo., holder hvert Aar i August Maaned et Besyrelsesmøde og sammen dermed en Marsj. 3 Aar holdtes dette dobbelte Møde fra Torsdag den 13. til og med Søndag den 16. ds. — Af Besyrelsesmedlemmer var der til Stede, foruden Past. Madson og de to Prædiker Andersen og Hendriksen, Den forenede Kirke's Formand, Past. G. A. Christensen, Den danske Kirke's Formand, Pastor Graevngaard, Past. C. C. Knott, Past. L. Jensen, Mr. C. Varlen fra Racine, Mr. R. B. Johnson fra Denver, Mr. Christensen og Mr. S. Skjoldgaard fra Bruish og under- tegnede. Præsiderne Nordentoft og Bliffelt af Den danske Kirke meddelte Forskjald og sendte Hilsen. — Der var saa for øvrigt en hel Del besøgende til Stede, et Par af vore Prædiker, M. H. Jensen med Kvindue, som havde været en Autombiltur ude i Colorado ved Mrs. Jensens Helsebreds Sted, Past. Schmidt og saa en hel Del Menighedsfolk fra Potter (flere Autombillas), nogle fra Denver og Stableskule og maaske enkelte andre Steder fra Begge Menigheder ved Bruish med deres Prædiker var indvædt. Past. C. Andersen af Den danske Kirke var til Stede, men Past. A. S. Nielsen var længere ude i Colorado ved et Badeanstalt (Sdaho Springs) med sin gigtbavge Kvindue. Menighedsfolkene mødte talfrigt frem jærlig om Søndagen.

Mødet begyndte Torsdag Aften med en Sammenkomst, ved hvilken Anledning Past. C. C. Knott talte. Ved Andagten i Skapellet Fredag Morgen talte Past. L. Jensen. — Saa holdtes der et stort Møde i „Mamre Lund“ Fredag Eftermiddag. Past. Schmidt indledte med Uplæsning af et Skriftstykke og den siden talte Past. Graevngaard, og Past. Christensen oplæste „En Diakon, som snakked i Kirken“ en kort Fortælling om, hvorledes en Missions- vækelse begyndte. — Ved Mødet Fredag Aften i Skapellet holdt undertegnede en Bibellaesning. Lørdag Morgen ledede Past. G. A. Christensen Morgenandagten. Lørdag Eftermiddag holdtes saa det egentlige Forretningsmøde. Om selve dets Gang og Beslutninger vil Past. J. Madson som Anstaltens Sekretær rimeligvis fortælle i „Tæbe“, men her vil vi benytte Lejligheden til at meddele noget, der giver et Begreb om Arbejdet paa Ebenezer.

Der var i Aarets Løb indvædt 1295 Ugers Sygepleje. For 906 af disse var der betalt, 389 Ugers Sygepleje var givet frit. Ved Aarets Begyndelse var der 28 Patienter, i Aarets Løb var der indtaget 61, tilfammen 89 plejet i Aaret. Der var algaaret 55,42 ved Bortreise, 13 ved Døden, Den 1. Aug. i Aar var der 34 Patienter paa Ebenezer. Patienternes Gennemsnitsopholds Varighed havde været 14 Uger og 8 Dage. Nogle var rejst dertil med godt Haab om Sundhed, andre en hel Del bedrede, andre andre var rejst til andre Anstalter.

Patienternes Nationalitet: Danske 43, Norske 9, Svenske 8, Amerikanere 19, Vægmere 2, Litauer 1, Tyske 7. Deres Trosbefendelse: Luthere 65, Metodist 1, Presbyterianere 2, „Christians“ 2, Katolikker 5, Episkopaler 1, Kongregationalist 1, Mormon, uden Befendelse 11.

Til at udføre det daglige Arbejde med Sygepleje etc. har der været og er der, foruden Past. Madson og hans Kvindue, 3 Brødre og 3 Søstre.

Af Regnskabet skal vi kun meddele saa meget, at man deraf kan se at Begreb om, hvad der udbrætted. Aarets Indtægt og Udgift har været noget over \$19,000. Af Indtægten var \$3,898.13 Gaver, \$7,533.26 Patienters Betaling for Sygepleje, \$3,230.00 fra gamle (af hvilke der for Tiden er 15). Af Udgiften var \$7,677.05 gaaet til nye Opbygninger eller Forbedringer, \$1,097.48 til Bekostning paa Grund og gamle Opbygninger, \$1,914.87 til Fødevarer (Groceries), \$1,091.87 til Uds og Farme, \$612 til Lægehjælp, \$513.70 til Anstaltens Ar-

bejdere. Det fulde Regnskab vil blive meddelt i „Tæbe“, antager jeg. Hensigten med det her meddelte var kun at vise, hvorledes Arbejdet og Udgifterne er voffet, med Indtægten er, Gud ske Tak, voffet i Forhold dertil.

Det er ca. 10 Aar, siden dette Arbejde for at hjælpe fortinsvise brydte Mennesker blev begyndt, og siden Landet blev købt, og det er 8 Aar, siden den første Opbygning blev opført. Nu er der et Hus paa ca. 12 Acres, som rent forbræger ved sin Stønked og Vækt, et Bygningskompleks, som giver moderne og sanitære Lejligheder til 40 Patienter, og 15 gamle Mennesker har desuden, som nævnt, fundet et godt hjem der.

Takket og prisvet være Herren, som hidtil har hjulpet saa vel!

Vi blev færdige med Forretningerne Lørdag Formiddag, saa vi om Eftermiddagen atter kunde samle om Betragtning af Guds Ord, Bøn og Sang. Eftermiddagsmødet begyndte ude i det frie (Mamre Lund), hvor Past. Schmidt talte. Mødet begyndte at regne, saa vi maatte flutte ind i Skapellet, hvor Past. M. H. Jensen saa talte. — Lørdag Aften talte undertegnede en kort Stund paa Engelsk, og Past. Madson ledte en Forberedelse for Radværens Rydelse den næste Dag. Ved Formiddags-Andagten Søndag talte Past. L. Jensen ud fra Dagens gamle Evangelietekst om Jesu Graad over Jerusalem, og Past. Madson mente ved Radværbordet.

Søndag Eftermiddag var der atter Møde i Mamre Lund, hvor Past. Graevngaard holdt et fængslende Foredrag om Missionen i Korea, og Past. Christensen talte om „Jesu Zaarer“. Jeg maatte rejse fort efter dette Mødes Slutning. Om Aftenen skulde Past. Knott tale paa Engelsk. Det var alt i alt enne og vel- signede Dage, vi oplevede paa Ebenezer. A. M. Andersen.

Traade af Livets Tæn.

Udsæde Pastor J. L. Grundvig skrev for mange Aar siden et Digt over en forladt Kirkegaard. Hans Sind saarede ved den dyrftige Uglæbhed, man i Kristendommen viser for afdøde Slægtinges lidte Hælsed. Nærværende Ven laste det Digt i et Blad i Hæderlandet. Og Tilfældet vilde, at da jeg var Søndag vandrede omkring og besaa Clintons Idenarter, jaublede jeg, ved at træde op over en Høj, over noget, der ved nærmere Eftertan vifte sig at være et Træfort. Da flaredes Stillingen. Præstens Digt kom frem for Tanken. Her er altsaa den forladte Kirkegaard. Gaaft rigtigt. Mange Monumenter, mindre Marmorplader og lignende traadte grønt smil frem under Græs og Ukrudt. Sid Digtet var ved Haanden. Muligt kan en eller anden Læser indfende det til Bladet. Man kan mange Steder have godt af at læse det. For det er desværre ikke blot de „høje“ Døgningsbæver, der for- gæft forsømmes, idet man atter og atter skal træde paa „levende“ dit- to, som er Genstand for den fuldkomne Uglæbhed og Støds- løshed. „Range Kirkegaard“, siger en nannfundig Sociolog, „ser ud, som om de ikke tror paa Dødsenslens“.

Kirkeferne, stakkels uvidende Bedninger, gaar foran Amerikas Kristenhed i denne Sag. Ingen Kirkefer vil lade sig jorde her i Landet, hvis han paa nogen Maade kan bringes tilbage til sin Hæder- jord. Kirkeferne vil, om ikke just som Bjørnson, „de i sit Land“, saa dog i hvert fald begraves der. Normanden vil han ikke restituere, at Markens Dyr og Vens Folk ubehindret travere omkring over hans værgelse Stø.

Danfte Mand og Kvindue — vær Mand og Kvindue! Gaa om eders hedensfornede tanke Volger! Guld Kirkegaarden net og ordnelig! Ikke som noget, der har Uvigheds- tyndning, men for menneskelig Sam- meligheds Skuld. Af ogsaa eders sidste Leve saa stettes engang.

Tænk paa Hæderlandets venlige, undige Kirkegaarde og gaf saa hen — saa vidt muligt — og gøt ligesaa.

„Young America“ kan stundom loke over med blanke Ader. I dette Tilfælde behøvede ikke Tom sig, om hvem her fortæller. Det var i Stolen. Aareren havde forsøgt at lægge Begyndelses- tænk i Regning tilrette for de fma. „Alfian“, nu holder vi det fast“, sagde han, „at naar vi tæler

om Subtraktion, maa vi beständig regne med Ting af samme Slags. Vi kan f. Eks. ikke trække tre Hæder fra fem Ræder, eller otte Ræder fra atten Knapper. Det maa være tre Hæder fra fem Hæder, o. s. v. Forstaar I det nu alle sammen?“

Jo, det gjorde de da. Men tillæ Tom var sjævnlig betyngt af Toiel og raste en Gaand op. Og saa Aarerens Opmuntring til at udtale sig, spurgt han: „Jamen, kan man da ikke nok trække to Galloner Mælk fra tre Køer?“

En Ting er vel alle gode Danste enige om — at ærligt Arbejde ikke fornedres!

Men vi behøver ikke at nægte det Faktum, at Tidsaanden, fører en ganske anden Anskuelse med sig. I Samfundets bredde Sag ses der op til ham, der kan tjene sig Uden at arbejde — uden at bruge Hammer, Høvl og Spade og uden at gaa igennem „Overalls“.

Denne Besiddelse former sig som Selskabsvidenskab de høje Hæder- ber, der spinger Høsten (mere eller mindre boghæmselig) talte, og hos de- ses Værn da naturligvis tillige.

Det forekom ved en højere Væ- skole, at nogle Rigmandsdøtre sam- tale om en af deres Klædestam- merater, som havde røde Hænder, der saa ud til at være velfortrolige med Arbejde.

De kaldte ad hende og begyndte saadan fornemt nedladende: at ud- fritte hende om Forholdet i hendes hjem. „Du har aldrig gjort det mindste hjemme“, sagde en af dem fornemt. Nej, ifteme de andre, der- til var vi da virkelig Tjenestepiger!

„Forstaar I da ikke at vaske op?“ spurgt hun med de røde Hænder. „Vaske op, nej, ved du hvad? Det maatte dog være uretligt at saa og klare med de bare Hænder i liget slimt Vand. Ellers Tak!“

„Du kan heller ikke vaske op?“ „Vaske op, nej, vaske op, ja?“ „Det engang til hende: vaske, itra- ge, bage, holl! Vi er da virkelig if- fælgere!“

„Nu, hvad mig angaar, jeg vilde ordnelig komme mig ved at vær- saa hjælpelses, som I er — vær- som et alle Barn, der maa tisse af Barnevægen. Tal om, at eders Forældre er bemidlede, jeg er be- midlet i mig selv. Jeg kan tage nødt, im, skrubb, bage og itra- gemme og lærne. Da jeg er stolt af det, jeg kan — aldrig kunde det falde mig ind at vrøle af, at jeg intet kan!“

„Gødt sagt, modige, stærke kvin- de. Du er godt paa Vej til et lykkeligt, nyttigt Liv.“

Naar en Kejser af Nitrig-Ungarn stredes til Jorde, gaar det selvsjæl- fuldige riggaandet til med altsens kirke, katolske Ceremonier. Naar- sigtoget saaledes ankommer til Mausoliet, banker Ceremonieme- ter med sin Støv paa den luffede Fort og forlanger at lades ind. „Hvem er det?“ spørger Vagten in- denfor, uden dog at aabne. „Dansk Majestæt, den allerdyrkeste, etc.“, saarede der. „Hvem sender jeg ifke“, lyder det tilbage. Nu banker Ceremonimesteren paa, anden Gang. „Hvem er det?“ — „Nitrigs Kejser“. — „Hvem sender jeg ifke“. — Da banker nævnte Herre for tredje Gang. „Hvem er det?“ — „Vor Broder Frans“. Da nu rasler Vorten sjælfællig op, og Kisten andringes paa sit Sted.

Mens vi er ved Nitrig, endnu dette. Kviseerne gøt et stort Num- mer af, at en mærkelig Spaadom af den parisiske Sandfigerfe, Ma- dame de Tchebes, er gaaet bogstav- lig i Opfyldelse. Afreder i 1913 havde hun utværbigt forudsaat, at den strigfæ Tronsfægers Liv vilde gaa en brat og voldsom Ende. Og i dette Aars Spaadomsbøger var det samme gentaget, samt at den næste Tronsfæger vilde blive en ung Mand, der ikke havde Tanke om at bestige en Trone.

Dette kan man nu tage, som man helst behager.

Til „J“ kan her gived den horn- løse Ophøning, at en interesset, sig „J“, har protesteret mod Ad- fællelse af Kæmpe i Kirken med den Motivering, at hvis f. Eks. to unge Eftende ikke kan faa Lov til at sidde hos hinanden, vil de under Gudstjenesten ikke bestille andet end sidde og beundre hin- andens Indsigelse paa Afstand, op- lufte af det varme, hjerteske Tæ- tale, at Præsten dog snart maa faa afprøvet, at de atter kan komme i hinandens Nærbid og betro hinan- den alle de mange vigtige Ting, de under den lange, pinlige Adfællelse har tænkt paa.

Ja, fører I, det kan der være no-

get i. — Men nu, naar de sidder sammen? Har De lagt Mærke til, hvor megen Tid de da tilbringer med at sidde og huffe sammen om, hvad de bemærker hos andre Par og Enere? Hvor omfængselt hun idelig følger paa Gaar og Hat og Klædning, at dog intet deraf skal have lidt en Forskydning — hvor samvittighedsfuldt han lader sin- grene glide over sit Slips, over Krave og Krøller, ja, endog finder det fornødent at bede hende efter- se, om alting stemmer med Reglen — om hun ikke synes, hans Hænder sidder smartest, naar blot den ne- derste Knop er stuttet i, saa Jæffen naar saadan gradvis paa Gigt op- efter over hans mandige, unge Præst (i huffet der hamrer et Hjer- te, der er villigt til at lide for 'en god Sag!)?

Kære J. og J. Tilfældet har ført os sammen i et Slags Tre- fter. Svad om vi foreslaa, at man hører hele Afstedets Mening om det her omhandlede Emne, idet der fortættedes M. og opfeer.

A vil herved paany dokumentere sin Tæls: Kirkegang maa ikke være Par-Parade, med første Del af Ordbr. 4. 17.

De fmaa Vennekjenester et tusind Gange mere ved end hine blærende Gaver, gennem hvilke vi fornædres ved Givernes foran- gelighed.“

Svillet Sneepil!

Jem a jets af Verdens første og mest frillige Nationer er i en blodig Aag med hævderne. Alfian, længere er Verdens høit priste Civi- lisation ikke naat. Men bebrøve- ligt af alt: Længere er Kristin- dommens Land ikke naat eller har livelihood at stake!

So, to offset this arrant agita- tion for moral and physical puri- ty, these interests employ mis- sionaries to defend their threat- ened cause; to incite the lovers of intoxicants to action; to rouse them to protest, and to blazon the way for a united campaign in preparation of the impending battle.

Mr. Percy Andreae, of Ohio, is one such missionary. At a recent outing of a certain „Personal Liberty League“ in Ohio, he de- livered a notable speech which subsequently was issued in pamphlet form, and presumably sent to every man of social stan- ding, whose address could be se- cured: seaterd broodecast, in point of fact.

Now, the influence of litera- ture, for good or evil, over the minds of men cannot easily be overestimated. Our opinions, our views, our beliefs, are more or less clearly traceable to what we read. Of this psychological fact Mr. Andreae is perfectly aware. So he makes it the effort of his life to associate the cause of whiskey with the cause of that greatest of all literatures, the Holy Scripture, and with that noble human document, our National Constitution, employing all his wiles to show that with pro- hibition triumphant, the Bible and the constitution are knocked in the head; that, at bottom, whiskey, personal liberty, politi- cal freedom, true Christianity, and human progress are more closely connected in their inter- ests than, let us say, the king- doms of the triple alliance.

Frankly, the writer admits that his fingers itch mightily to rip a puncture in such nefarious logic, such rotten argumentation. And whether successful or not, here goes for an attempt in that direction.

At the outset, be it acknow- ledged that Mr. Andreae is far from being a novice in the use of choice English — exactly one reason for causing his address to be doubly fraught with insidious danger to unestablished minds. This whiskey apologist, then, hav- ing feelingly alluded to the Fourth of July, and what, 138 years ago, took place on that day, gives solemn warning against those „agressors“ who would rob the nation of its individual freedom — „lay sacrilegious hands upon the liberty of the nation itself“, showing that the framers of the constitution knew perfectly well that kings and princes are not the only, nor in- deed, the worst, enemies „from which the human race has suf- fered“, but that the friends and promoters of prohibition are in- finitely worse. Clearly, this un- selfish Mr. Andreae is convinced that intoxicants and their free

and unlimited use by everybody form a foundation of prime im- portance to the mental, moral and industrial welfare of the great American nation; that when National prohibition is defeated, the glorious heritage which de- scended to us from our fathers is preserved intact, and secure. The full significance of this position is brought out very beauti- fully, further on, when the auth- or says of the leaders in the pro- hibition movement, that they have „invaded our churches, pen- etrated our homes, degraded our politics, and even contaminated our press itself“. The degrad- ing, corrupting influence of the whiskey element in society, in the church, in politics, and in the press, with which every sane and seeing man is quite famil- iar, apparently forms a condition of perfect bliss to this great Mr. Andreae.

Now, the American common- wealth is made up by, and con- stituted of units. Anything that serves as a mental uplift, a social advantage, and a moral clar- ification to one unit, must un- doubtedly be equally so to the other units. This would seem to be an entirely reasonable in- ference, that even a child can comprehend. But Mr. Andreae angrily charges the leaders of prohibition with having banded themselves together to wreak destruction, temporal and spiritu- al, upon all who differ from their views.

Let's see about that. Let's take a squint at one of the units in the federation and examine its present internal conditions after many years of enforced prohibition. Kansas is such a unit. Prohibition has been on the statutes of that state for a number of decades, though at first public opinion was lax as to the enforcement of the law. During some fifteen years, how- ever, the law has been more than a dead letter, and with the pas- sage of the sumptuary Search and Seizure Act, prohibition has really prohibited in that state.

Well, contrary to what might be expected, according to our author's infallible judgment, dur- ing those years the prosperity of the state has made phenom- enal progress. This, too, in spite of complete, or partial, crop fail- ures now and then. Farms that fifteen years ago could be bought for 1200 dollars, today, in many cases, command an equal number of thousands of dollars. But, in an agricultural state, the commercial value of land is an infallible indication of internal conditions. This, I think, even the most crackbrained social economist will admit. — Fur- ther, the number of automobiles owned by farmers in the state of Kansas is all but proverbial. But where the autos trol and stink and swarm, is not the place to look for stagnant business or financial torpidity — honor bright, now, is it!

But we yet have an important subject to dispose of, as charged in the Andreaean arraignment. Since the people of Kansas, ac- cording to this authority, have forfeited their personal liberty, how about their moral and Chris- tian standing? Have they re- verted to heathenism? Do they sacrifice their children to Baal? Has the milk of human kindness ceased to flow in their souls? And how about criminal statis- tics? Are their jails, penitentiaries, and insane asylums crowded to overflowing? Has the mid- night prowler, the highwayman, the moral beast in human form found their eldorado in old Kan- sas? Not — to use a current fa- cious expression — not so you'd notice it! What you do notice, is, that many a county jail has seen no inmates for years. Business is booming; schools forging to the front; highroads being built; back yards kept free of weeds and garbage; churches prosperous; and the cursed liquor trade a thing of the past. As St. Hawkins would say: Theirs the facts!

(Continued on page 8).

ABOUT PROHIBITION.

(By an Observer).

Since the introduction of an earnest effort to secure National prohibition, the friends of whisk- ey experience doleful tremors about their anatomy. And no wonder. For is not their very livelihood at stake!

So, to offset this arrant agita- tion for moral and physical puri- ty, these interests employ mis- sionaries to defend their threat- ened cause; to incite the lovers of intoxicants to action; to rouse them to protest, and to blazon the way for a united campaign in preparation of the impending battle.

Mr. Percy Andreae, of Ohio, is one such missionary. At a recent outing of a certain „Personal Liberty League“ in Ohio, he de- livered a notable speech which subsequently was issued in pamphlet form, and presumably sent to every man of social stan- ding, whose address could be se- cured: seaterd broodecast, in point of fact.

Now, the influence of litera- ture, for good or evil, over the minds of men cannot easily be overestimated. Our opinions, our views, our beliefs, are more or less clearly traceable to what we read. Of this psychological fact Mr. Andreae is perfectly aware. So he makes it the effort of his life to associate the cause of whiskey with the cause of that greatest of all literatures, the Holy Scripture, and with that noble human document, our National Constitution, employing all his wiles to show that with pro- hibition triumphant, the Bible and the constitution are knocked in the head; that, at bottom, whiskey, personal liberty, politi- cal freedom, true Christianity, and human progress are more closely connected in their inter- ests than, let us say, the king- doms of the triple alliance.

Frankly, the writer admits that his fingers itch mightily to rip a puncture in such nefarious logic, such rotten argumentation. And whether successful or not, here goes for an attempt in that direction.

At the outset, be it acknow- ledged that Mr. Andreae is far from being a novice in the use of choice English — exactly one reason for causing his address to be doubly fraught with insidious danger to unestablished minds. This whiskey apologist, then, hav- ing feelingly alluded to the Fourth of July, and what, 138 years ago, took place on that day, gives solemn warning against those „agressors“ who would rob the nation of its individual freedom — „lay sacrilegious hands upon the liberty of the nation itself“, showing that the framers of the constitution knew perfectly well that kings and princes are not the only, nor in- deed, the worst, enemies „from which the human race has suf- fered“, but that the friends and promoters of prohibition are in- finitely worse. Clearly, this un- selfish Mr. Andreae is convinced that intoxicants and their free

WYOMING AND THE BLACK HILLS THE IDEAL VACATION COUNTRY

These regions are near at hand, and the ideal places for your summer's outing. Fishing, boating, bathing, tramping and the pleasures of outdoor life are all within a night's ride in a comfortable Pullman sleeping car.

Load fares now in effect. For full particulars call on ticket agents, Chicago and North Western Railway.